

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

D. Anselmus Prior, post Archiepiscopus Ca[n]tuariensis, Festiuitatis Conceptionis S. Mariæ Virginis institutor. cap. CIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

S. ANSELMVS PRIOR:

Post Archiepiscopus Cantuariensis,

Festiuitatis Conceptionis S. Marię Virg. institutor:

Dicit enim Maria,

Necdum erant abyssi, et ego iam concepta eram. Prov. 8.

Cap. CIII.

ERTIO loco sub Vsuardi imagine refiguratus cernitur S. Anselmus, qui postea fuit Cantuariensis Archiepiscopus, sed ideo hic in Monachi simplicis habitu adpictus, quod Prior claustralis existens Conceptionis Festiuitatis, cuius prototypum in manibus gestat, in suis monasteriis primus fuerit institutor. Instituta autem legitur hac de causa. Dum enim quadam de pro quibusdam monasteriis Beccensis (quod est in Normandia, de cuius tunc Prioris uices agebat) negotiis in Angliam adnauigasset, rebusque bene compositis ad patriam reuerteretur, repente tempestate exorta periclitabatur. In tanto igitur periculo positus, una cum alijs, qui erant in nauis, humano destitutus auxilio, ad Diuinum confugit, & B. Virginis Matris aures, cuius ipse maxima tenebatur deuotione, interpellare incipit. Voto facto, uisus est uir uenerando uultu. Pontificali indutus, nauem uersus super aquas deambulando venire. Qui ut appropinquauit, euocato Anselmo, exponit sibi illo periculo liberari, & saluo corpore, & mercibus in patriam redire desiderat, iureiurando promittat singulis annis se Conceptionis D. uę Virginis Festum diem celebraturum, & quotquot poterit ut celebraret suum. Interrogatus autem Pontifex ab Anselmo de die, de officio, & postremo de ipsius nomine; accepit Officium Natiuitatis eiusdem, uocabulo Natiuitatis in Conceptionis mutato huius diei festo quod sexto Idus Decembris occurrit aptari oportere; se uero Nicolaum Pontificem esse, ab eadem Dei Genitrice transfusum, ut & tantę solennitatis reuelatione recrearet, & tempestatem exortam sedaret. Vix Anselmus quod perebatur promiserat, cum ecce subito tranquillitate redeunte, prosperę ad propria remeant. Communicato igitur cum Abbate suo consilio, quod promiserat deuotus in monasterio suo tunc impleuit, & ut ab alijs etiam monachis

chis, quotannis tantæ festiuitatis dies solennius recoletetur inpe-
trauit. Factus autem postmodum Archiepiscopus Cantuariensis,
per totam Angliam eandem solennitatem celebrari præcepto suo
mandauit, & de Conceptu Virginali, egregium commentarium
edidit. Recepit eam postmodum Lugdunensis Ecclesia anno domini
1145. sed non sine controuersia, impugnabar enim eam S. Bernar-
dus Abbas. ut patet ex eius epistola 174. ad canonicos Lugdunenses,
indignatus quod absque auctoritate Catholicæ Romanæ Ecclesiæ
nouam indicerent celebritatem, obtentu cuiusdam supernæ reuelationis,
cum tamen de his omnibus se iudicium Romanæ ecclesiæ
expectare profiteatur. Accessit demum Romanæ Ecclesiæ assen-
sus atque decretum, extatque de hac re Sixti quarti extrauagans
communis, titulo de reliquiis & ueneratione Sanctorum, capitulo
Cum præexcelsa. Nouissime vero Sacrosanctum Concilium Tri-
dentinum, ac Pius Papa. V. obseruandam esse constituerunt. Baro-
nius in notis suis ad 6. d. Decembris Iacobum deuoragine, & Clau-
dium de rota cap. 185. legendæ Sanctorum sequens, & auctoritate
etiam MS. cuiusdam exemplaris, dicit hoc festum institutum fuisse
non ab Anselmo, sed ab Elfino, qui ab alijs Elpinus & Helismus uo-
catur, Abbate Remensi Benedictino, tempore Gulielmi Conquesto-
ris Angliæ Regis anno circiter domini 1070. Fauiore tamen Ansel-
mi Archiepiscopi Cantuariensis receptam huius festi consuetudi-
nem in Anglia refert. Alij ut Dionysius Carthusianus, in sermone de
Conceptione B. Mariæ, & F. Franciscus yuanez in compendio vir.
ill. ord. S. Ben. huius institutionem reducunt ad quendam Mona-
chum Ordinis S. Benedicti, Patriarcham Aquilegiensem, & Lotha-
rij ac Carlomanni, filiorum Caroli Calui Imp. Fratrem; qui a non-
nullis vocatur Fortunatus, diciturque fuisse Regis Hungariæ filius;
ab alijs, & rectius, Fridericus nominatur, monachusque Fuldensis
agnoscitur, qui præsidere cepit Aquilegiæ anno 884. præfuitque in
omni sanctitate annis 13. Dionysius, & Franciscus opinionis suæ te-
stem citant S. Anselmum Archiepiscopum Cantuariensem, in qua-
dam epistola; at in epistolis eiusdem Anselmi quæ excusæ sunt, ni-
hil huiusmodi inueni, quamuis attente eas legerim. Ideoque se-
quimur hac in parte opinionem a pluribus receptam, D. Petri E-
quilini Episcopi qui lib. 1. c. 42. Catalogi Sanctorum, eandem ab
Anselmo Priore institutam primum, & deinde factò Archiepisco-
po auctam, & roboratam tenet. Habemus & nos in monasterio no-
stro codicem MS. in quo primaria huius festi institutio Anselmò

tribuitur. Sed quid moror? Ab Anselmo, aut ab Elfino Abbate, nel Friderico Patriarcha instituta fuerit hæc solennitas quid refero, cum hæc laus debeat Benedictinis? Constat enim, & Elpinum, Abbatem Remensem, Fridericum, Fuldensem Monachum, & Anselmum, Beccensem Priorem, omnes Benedictinos fuisse, natione enim Italus, patria Taurinensis, siue ut alii habent Politianus, monachus primum, Prior deinde, mox Abbas monasterii Beccensis in Normandia, ordinis S. Benedicti, congregationis Cluniacensis, sanctitate, & doctrina sedem Cantuariensem promeruit, & tandem miraculis clarus in Domino quieuit, 11. cal. Maii, anno Do. 1109. ætatis 76. Vir doctissimus cum esset, scriptis suis non mediocriter ecclesiæ profuit, & libertatem Ecclesiasticam, cuius causa etiam in exilium actus est, acriter defendit. Eius opera omnia, quæ multa sunt, & pia, Parisiis sunt excusa an. Christi 1549. & Coloniae tribus distincta tomis, in fol. an. 1573. & quædam ibidem separatim an. 1533.

In Euang. commentaria, excusa Venetiis 1568.

In Epistolas Pauli, ibidem 1549. Et Coloniae primum tunc reperta, cum annis ferè 400. & 50. latuissent, 1533.

Meditationes eius ibidem, 1553.

Opuscula eiusdem, Venetiis excusa, 1568:

Opera uerò eiusdem de pace, & concordia, & de octo Beatitudinibus, nondum quod sciam excusa sunt.

S. PETRVS MONACHVS:

Primus Coronæ Marianæ, alias Rosarij, seu potius modi Beatissimam Virginem per lapillos deprecandi, inuentor.

In die illa, erit Corona gloriæ, & Sertum exultationis residuo populi. Isa. 28. Cap. CIIII.

N T E R omnes salutandi modos, quibus Virgo Deipara Maria salutari, & venerari solet, nullus ei acceptior, & gratior illo, qui in eius honorem, & venerationem post recitationem Angelicæ salutationis, & Orationis Dominicæ pronunciationem institutus est: tot enim, ut ait Diuus Bernardus, oscula ei imprimuntur, quot Salutationibus Angelicis salutatur. Hanc cele-